

[K. Axel Nielsen.]

ændringsforslag, nemlig ialt 20, og på udvalgets vegne skal jeg knytte enkelte bemærkninger til disse ændringsforslag, der ikke alle er af lige stor betydning. Jeg kan straks sige, at ændringsforslagene nr. 2, 4, 5, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15, 17, 19 og 20 er af enten teknisk eller redaktionel karakter og derfor ikke giver anledning til særlig omtale. Jeg skal herom blot henvise til bemærkningerne i betænkningen.

Ændringsforslag nr. 1 angår antallet af afløsnings- og taksationskommissionens medlemmer. Medens lovforslaget, som det blev fremsat, fastsatte antallet af medlemmer i afløsningskommissionen til 6 — idet tanken var, at foruden af formanden og de tre erhvervsrepræsentanter skulle kommissionen bestå af en repræsentant for finansministeriet og en repræsentant for fiskeriministeriet — er udvalget og den højtærede fiskeriminister blevet enige om at stryge de to sidstnævnte medlemmer af afløsningskommissionen, så antallet bliver 4 ligesom i kommissionsforslaget. Udvalget forstår meget vel, at den højtærede fiskeriminister og finansminister har ønsket at være repræsenteret for at varetage statskassens interesser, men udvalget har heroverfor peget på fordelene ved en lille afløsningskommission, der arbejder billigere og hurtigere end en stor, og i betragtning af, at forslaget fastsætter nogenlunde klare regler både for, hvem der har krav på erstatning, og for erstatningernes beregning, og i betragtning af, at også fiskeriministeriet kan indanke afløsningskommissionens afgørelser for domstolene, har man ment at kunne undvære de to ministerielle repræsentanter i kommissionen. Den højtærede fiskeriminister har som antydet givet tilslutning hertil.

Medens lovforslaget bestemte, at domstolsprøvelse altid skulle begynde ved landsretten, en bestemmelse, der byggede på den tanke, at afløsningskommissionen kunne anses for første instans, bestemmer ændringsforslag nr. 3 til § 4, at domstolsprøvelse skal foregå efter retsplejelovens almindelige regler, hvorefter det er sagens størrelse, der er afgørende for, om sagen skal anlægges ved underret eller landsret. Den foreslåede ændring er i overensstemmelse med en af fiskeriministeriet hos justitsministeriet indhentet udtalelse.

I forbindelse med bestemmelsen i § 5, der omhandler afløsningskommissionens forretningsgang, har man i udvalget drøftet spørgsmålet om, hvorvidt forhandlingerne skulle være offentlige. Modstridende interesser vil her gøre sig gældende. Medens på den ene side alle, hvis rettigheder skal afløses, har interesse i at følge den enkelte sags behandling, har den enkelte interesse i at kunne udtale sig frit om sine privatøkonomiske forhold, uden at offentligheden får kendskab dertil. Ændringsforslag nr. 6 til § 5 går ud på, at fiskeriministeren kan fastsætte de nærmere regler for kommissionens forretninger, herunder om offentlighedens adgang til møderne. Tanken hermed er, at ministeren, når der er indhentet tilstrækkeligt erfaringsmateriale, kan udforme forhandlingsregler, der også indeholder bestemmelser om offentlighedens adgang til møderne. Indtil dette er sket, afhænger det af afløsningskommissionen selv, hvorledes der skal forholdes i så henseende.

Ændringsforslag nr. 10 til § 12 giver mulighed for i sjældne undtagelsestilfælde at yde erstatning til den, der ikke i 10 år har udnyttet sine ålegårdsrettigheder. Udvalget har ment det rimeligt at åbne en sådan begrænset adgang til at yde erstatning også i de tilfælde, hvor man ikke i mange år, altså 10 år, har udnyttet sine rettigheder; men jeg betoner, at det må være i sjældne undtagelsestilfælde.

Ifølge ændringsforslag nr. 11 til § 12 ændres kapitalisationsfaktoren ved afløsning af ålegårdsrettighederne, der har været udnyttet med redskaber, som ikke nyder beskyttelse som ålegårde, fra 11 til 12½. Herved forhøjes erstatningen i det alt overvejende antal tilfælde ikke uvæsentligt. I udvalget som i kommissionen har meningene om dette spørgsmål været stærkt delte. På den ene side har det været hævdet, at disse ålegårdsejere skulle have erstatning efter samme regler som de få, som udelukkende har benyttet de mindre fangstdygtige redskaber, der anerkendes som ålegårde. På den anden side har man hævdet, at selv med en kapitalisationsfaktor på 11 får de pågældende en større erstatning, end de med rimelighed har krav på. Ændringsforslaget er udtryk for et kompromis, og selvom forskellen mellem de to kapitalisationsfaktorer efter min opfattelse burde være større,